

Sygn. akt I CSK 111/09

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa Polskie Radio S.A. w Warszawie
przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezydenta
m. st. Warszawy
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 26 września 2008 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną;
zasądza od Polskiego Radia S.A. w Warszawie na rzecz
Skarbu Państwa - Prezydenta m. st. Warszawy kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powoda, jako podstawę kasacyjną powołano naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na podtrzymaniu przez sąd drugiej instancji wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 grudnia 2007 r. Nie spełnia to wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych, przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Przytoczenie podstawy kasacyjnej polegającej na naruszeniu prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno bowiem polegać na wskazaniu naruszonego przepisu prawa przez podanie jego oznaczenia (numeru artykułu, paragrafu itd. i aktu prawnego w którym jest on zawarty) oraz postaci jego naruszenia – przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (zob. np. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 63/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 129, z dnia 4 kwietnia 1997 r., II CKN 68/97, LEX nr 50793, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Wprawdzie we wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wymienione zostały przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.) i ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r., Nr 253, poz. 2531 ze zm.) ale nie sanuje to wskazanego uchybienia. Dopiero analiza treści uzasadnienia skargi kasacyjnej mogłaby prowadzić do przyjęcia, czy naruszenie właśnie tych przepisów zarzuca skarżący i w jakiej postaci (przez błędną wykładnię czy niewłaściwe zastosowanie). Samodzielne konkretyzowanie podstaw kasacyjnych nie należy zaś do Sądu Najwyższego.

Z przytoczonych względów skarga kasacyjna wniesiona przez powoda podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy bez wzywania do usunięcia wskazanego braku (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Skarga kasacyjna powoda nie spełnia też wymaganego przez w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie to ogranicza się bowiem do wskazania „potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy

wykładni przepisów prawnych w omawianym przedmiocie z uwagi na rozbieżność orzecznictwa sądowego w tym zakresie”, a w uzasadnieniu skargi wskazuje się dodatkowo na konieczność wykładni, „która ujednocili orzecznictwo w przedmiocie stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu”. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może jednakże ograniczać się do przytoczenia treści art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., określającego jedną z okoliczności uzasadniających przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powinno ono zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu w orzecznictwie sądów (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Nie zachodzi jednakże potrzeba wzywania skarżącego do usunięcia omawianego braku (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., sygn. akt Sk 40/07, Dz. U. Nr 120, poz. 779) w sytuacji, gdy zachodzi podstawa do odrzucenia skargi kasacyjnej bez wzywania do usunięcia jej braków.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 109 § 2 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).